

державою ще стоїть ряд вимог, дотримання яких є безумовною вимогою ІСАО та необхідністю для розвитку і процвітання авіаційної галузі в Україні.

Література

1. Міжнародне право: навч. посіб. / за ред. М. В. Буроменського. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 336 с.

2. Конвенція про міжнародну цивільну авіацію від 7 грудня 1944 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_038

УДК 351.814(477) (043.2)

Прокоф'єва М. Ю., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н.

ПРАВОВІ ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ УКРАЇНИ

В Україні існує та діє єдина транспортна система, що повинна відповідати всім вимогам суспільного виробництва і національної безпеки, мати розгалужену інфраструктуру, забезпечувати зовнішньоекономічні зв'язки країни. Головною метою державного управління в транспортній сфері є своєчасне, повне та якісне задоволення потреб усього населення в перевезеннях, потреб оборони держави, захист її прав під час транспортного обслуговування, а також безпечне функціонування транспорту.

Транспорт – це комплексна галузь народного господарства, покликана забезпечити економічні, організаційні та соціальні зв'язки економічної сфери і задовольнити потреби суспільного виробництва та населення в перевезеннях [2].

Управління транспортом регулюється різноманітними нормативно-правовими актами: законами, кодексами, статутами та положеннями про окремі види транспорту. Згідно зі ст. 4 Закону України «Про транспорт» державне управління в галузі транспорту здійснюють Міністерство транспорту України, органи місцевого самоврядування та інші спеціально уповноважені на те органи відповідно до їх компетенції.

Органи управління транспортом сприяють органам влади і самоврядування у виконанні ними своїх повноважень щодо соціального та економічного розвитку транспорту, спільно з ними здійснюють програми захисту навколишнього природного середовища, розробляють і проводять узгоджені заходи для

забезпечення безперебійної роботи транспорту у разі стихійного лиха, аварій, катастроф та під час ліквідації їх наслідків, координують роботу, пов'язану із запобіганням аваріям і правопорушенням на транспорті, а також організують взаємодію різних видів транспорту з метою більш ефективного їх використання, підвищення якості обслуговування [3].

Вітчизняний повітряний транспорт здійснює вантажні і пасажирські перевезення, які займають незначне місце у загальному обсязі всіх транспортних послуг. Але існує найголовніша перевага повітряного транспорту – це швидкість доставки пасажирів і термінових вантажів на великі відстані.

Авіаційне транспортування здійснюється спеціальним транспортним засобом – повітряним судном. Повітряне судно – це літальний апарат, що тримається в атмосфері за рахунок його взаємодії з повітрям, відмінної від взаємодії з повітрям, відбитим від земної поверхні, і здатним маневрувати в тривимірному просторі [4].

Головною особливістю державного управління повітряним транспортом України є те, що воно здійснюється не через Міністерство транспорту та зв'язку України, а через Державну авіаційну службу України, яка була створена у 2004 році замість ліквідованого Державного департаменту авіаційного транспорту.

Державна авіаційна служба є спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. Вона виконує функції головного (провідного) органу у системі центральних органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики в галузі цивільної авіації та у сфері використання повітряного простору України.

Державне управління в сфері авіаційного транспорту також зазнає значного впливу так званого «іноземного елемента» – міжнародних організацій та відповідних міжнародних угод. З метою реалізації Угоди про цивільну авіацію і про використання повітряного простору, а також здійснення роботи Ради з авіації та використання повітряного простору створено постійно діючий виконавчий орган – Міждержавний Авіаційний Комітет (далі – МАК), утворений незалежними державами. У структурі Міждержавного Авіаційного Комітету створено Авіаційний реєстр МАК (Авіареєстр) – орган МАК, що здійснює діяльність у галузі льотної придатності і процедур сертифікації повітряних суден, їхніх компонентів, виробництва авіаційної техніки, придатності міжнародних і категорійних аеродромів і їхнього устаткування до експлуатації, охорони навколишнього середовища від впливу авіації [1, с. 111-112].

Таким чином, переміщення повітряних суден, що здійснюється в повітряному просторі, вимагає впорядкування, визначення спеціального режиму використання повітряного простору та управління з боку держави, яке здійснюється Державною авіаційною службою.

Література

1. Шульженко Ф. П. Транспортне право: навч. посіб. / Ф. П. Шульженко, О. А. Гайдулін, Р. С. Кундрик. – К.: КНЕУ, 2005. – 244 с.
2. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: навч. посіб. / С. Г. Стеценко. – К.: Атіка, 2007. – 624 с.
3. Про транспорт: Закон України від 10 листопада 1994 р. № 232/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 51. – Ст. 446.
4. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.

УДК 341:656.7.01

Степанцова Ю. Ю., студентка,
Навчально-науковий Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Радзівілл О. А., к.ю.н., доцент

ЗАПОБІГАННЯ НЕЗАКОННОГО ВТРУЧАННЯ В ДІЯЛЬНІСТЬ АВІАЦІЙНИХ КОМУНІКАЦІЙ

У сучасних реаліях комп'ютеризація пронизує майже всі сторони суспільного життя – від контролю за повітряним і наземним транспортом до вирішення проблем національної безпеки. Проте, швидкий інформаційний розвиток суспільства поряд із позитивними досягненнями, супроводжується й низкою негативних явищ. Особливо це стосується збільшення кількості злочинів у сфері комп'ютерних систем та мереж, оскільки такі злочини не лише гальмують позитивні тенденції розвитку, а й завдають шкоди суспільству та державі.

Не оминула ця проблема й системи обслуговування діяльності цивільної авіації. Новітні досягнення в області інформаційних технологій та засобів комунікації, сприяли не тільки розвитку авіації, але і створили основу для нового виду злочину, так званого кібертероризму.

Відносна новизна цього злочину, застали зненацька правоохоронні органи, які виявилися не готовими до адекватного протистояння й боротьби з новим соціально-правовим явищем [1].

Спектр проявів авіаційного кібертероризму досить широкий – від незаконного впливу на системи контролю вильоту та на